

[Arbejdsministeren]

man nævne område efter område, hvor vores arbejdsløshedsforsikring i dag fungerer på en måde, der er urimelig.

Jeg er ked af, at vi ikke løser problemerne så effektivt, som man kunne håbe, og vi har lagt op til, at vi vil følge udviklingen meget nøje for at finde frem til de områder, hvor der kunne være behov for yderligere initiativer.

Lad mig f. eks. nævne, at vi i dag reelt subsidierer en dårlig tilrettelæggelse af arbejdet på arbejdspladserne. Hvis der er materialemangel, dårlig koordination af håndværkere på en byggeplads osv., så betaler arbejdsløshedsforsikringen de omkostninger, som arbejdsgiverne herved får pålagt, og så er det altså skatteyderne, der betaler for den dårlige arbejdstilrettelæggelse.

Man kan nævne mange, mange andre eksempler, hvor lønmodtager og virksomhed kan indgå aftaler på arbejdsløshedsforsikringsregning. Det kan være meget rimeligt; man kan også sige, at der skal være statsstøtte til det. Men kan det være rimeligt, at støtten til de arbejdsløse skal bruges i disse forbindelser?

Jeg vil gerne i øvrigt om fru Grethe Fenger Møllers indlæg sige, at jeg er sikker på, at det er gennemsyret af god vilje, men jeg har svært ved at se den større fornuft i indlægget.

Jeg tror, at fru Grethe Fenger Møller – hvis jeg citerer ordret – sagde, at arbejdsministeren var faldet på halen for de store Akasser. Jeg tror, at det var fru Grethe Fenger Møllers eget smagfulde valg af ord, jeg her gengiver ordret, i forbindelse med mit forslag om, at man øger grænsen fra 1.000 til 5.000 medlemmer for at opnå statsanerkendelse af en arbejdsløshedskasse. Og hvad er så realiteten? Realiteten er, at både lønmodtagerorganisationerne og Dansk Arbejdsgiverforening har været hos mig med et forslag om, at man skulle sætte grænsen op til 10.000 medlemmer. Jeg har ment, at det var for vidtgående; jeg har sagt 5.000 medlemmer.

Jeg ved ikke, om det er konservativ opfattelse, at hvis en arbejdsminister følger en fælles indstilling fra arbejdsgivere og fra lønmodtagerorganisationer, så falder han på halen i sit arbejde. Jeg vil snarere sige, at den arbejdsminister, som ikke lyttede til, hvad Dansk Arbejdsgiverforening, til, hvad lønmodtagerorganisationerne har at sige på

et konkret punkt, ikke var egnet til at have med tingene at gøre. Jeg håber ikke, at den foragt, der lå i fru Grethe Fenger Møllers bemærkninger her over for mig, skal overføres på Dansk Arbejdsgiverforening og lønmodtagernes organisationer, for det er jo hverken pamperi eller andre udtryk, der har været anvendt i denne forbindelse. Det er alene et ønske om ikke at have et så uoverskueligt system, at det ikke kan fungere i praksis. Man må vel nok erkende, at det er en uheldig tendens, der er i øjeblikket, til, at hver gang man lige netop kommer op på 1.000 medlemmer, så opretter man en ny arbejdsløshedskasse med det resultat, at hele feltet bliver totalt uoverskueligt. Kontakten mellem organisationer og medlemmer kommer til at lide under, at det er kasser, der ligger i København og kun har en EDB-formidlet kontakt ud til medlemmerne uden lokale afdelinger landet over osv.

Det er baggrunden for det enstemmige ønske fra både lønmodtagerside og arbejdsgiverside om en forhøjelse af grænsen. Der ligger ikke nogen kritik af enkelte mindre kassers administration af loven, tværtimod. Der ligger et ønske om at få en rationalisering på hele området, som jeg tror er nyttig, og hvor vi altså er enige med arbejdsmarkedets parter, dog at jeg er noget mere moderat end den indstilling, der har ligget fra arbejdsmarkedets parter.

Så siger fru Grethe Fenger Møller, at vi vil ramme kvinderne, hvis vi indfører regler om, at der i videst mulig udstrækning bør oprettes heltidsstillinger, selvfølgelig med mulighed for, at man kan gå på deltid, hvis man selv ønsker det, hvis det er foreneligt med de kollektive overenskomster og i øvrigt foreneligt med arbejdets art. Man siger også, at det rammer kvinderne, hvis vi kommer ind på at have lidt strammere regler med hensyn til udbetaling af dagpenge i den forbindelse, idet vi lægger vægt på frigørelsesattest og lægger vægt på, at hvis man selv siger nej til fuldtidsarbejde, så kan man ikke oppebære supplerende understøttelse i denne periode.

Jeg tror, at fru Grethe Fenger Møller med disse bemærkninger ligesom kvindebevægelsen og rødstrømpebevægelsen og andre, som har ytret sig om disse ting, formentlig i den bedste hensigt gør kvinderne en bjørnetjeneste. Hvem er det, der i kraft af vore dagpenge-regler i dag er blevet til en marginalgruppe